

v|b|z

biblioteka
AMBROZIJA

knjiga 28.

glavni urednik:
Drago Glamuzina

izvršna urednica:
Sandra Ukalović

Neale Donald Walsch
Razgovori s Bogom
· jedan neobični dijalog ·
Knjiga 3

izdavač:
V.B.Z. d.o.o.
10010 Zagreb, Dračevićka 12
tel: 01/6235-419, fax: 01/6235-418
e-mail: info@vzb.hr
www.vzb.hr

za izdavača:
Mladen Zatezalo

urednica knjige:
Jasna Rudić

korektura:
Marija Krakić

grafička priprema:
V.B.Z. studio, Zagreb

tisak:
Znanje d.o.o., Zagreb
ožujak 2018.

Neale Donald
Walsch
**Razgovori s
Bogom**
· jedan neobični
dijalog ·

Knjiga 3

s engleskoga prevela:
Marinka Boljkovac

Tu su još i: Joan Borysenko, Deepak Chopra, dr. Larry Dissey, dr. Wayne Dyer, dr. Elisabeth Kybler Ross, Barbara Marx Hubbard, Stephen Levine, dr. Raymond Moody, James Redfield, Gary Zukov, dr. Brian Weiss, Marianne Williamson – koje sam sve osobno upoznao i koje duboko poštujem – i kojima prenosim hvalu zahvalne publike i svoje osobno poštovanje i divljenje.

To su neki od naših modernih, suvremenih znalaca koji utiru smjerove, to su oni koji pronalaze putove, a ja sam imao mogućnost ukrcati se na osobno putovanje kao javni objavljiivač vječne istine, zato što su to oni, kao i mnogi drugi poput njih koje ja nisam imao prilike susresti, to omogućili. Njihov život jest svjedočenje izvanrednog sjaja svjetla u svim našim dušama. Oni su *pokazali* ono o čemu sam ja samo govorio.

Uvod

Ovo je jedna izvanredna knjiga. To govorim kao netko tko je imao vrlo malo veze s pisanjem iste. Ja sam se samo trebao »pokazati«, postaviti nekoliko pitanja, i zatim zapisivati diktat.

To je sve što sam radio od 1992. godine kada je započeo ovaj razgovor s Bogom. Te godine sam, duboko depresivan, zazvao u tuzi: Što je potrebno da bi život imao smisla? I što sam učinio da zaslužim ovakav život stalne borbe?

Napisao sam ta pitanja na žutom papiru bloka, u jednom lju-titom pismu upućenome Bogu. Na moje zaprepaštenje, Bog je odgovorio. Odgovor je došao u obliku riječi koje mi je u misli šap-tao Bezglasni Glas. Bio sam dovoljno sretan da bilježim te riječi.

Tako činim već više od šest godina. I budući da mi je rečeno da će taj privatni razgovor jednoga dana postati knjiga, poslao sam prvi svezak tih riječi izdavaču potkraj 1994. godine. Sedam mjeseci kasnije one su već bile na policama knjižara. Dok ovu pišem, ta knjiga je na bestseller listi *New York Timesa* već 91 tjedan.

Drugi nastavak razgovora postao je također bestseler i također je više mjeseci bio na *Timesovoj* listi. A sada, evo trećeg i završnog dijela toga izvanrednog razgovora.

Bile su potrebne četiri godine da se napiše ova knjiga. Nije došla lako. Vremenski razmaci između trenutaka inspiracije bili su golemi, više nego jedanput trajali su i duže od pola godine. Riječi u prvoj knjizi bile su mi diktirane tijekom jedne godine. Za drugu knjigu trebalo je samo malo više vremena. Ali ovaj završni dio trebalo je napisati u uvjetima u kojima sam bio pod stalnom prismotrom javnosti. Kamo god bih išao nakon 1996. godine, slušao bih samo: »Kada izlazi *Knjiga 3?*«, »Gdje je *Knjiga 3?*«, »Kada možemo očekivati *Knjigu 3?*«

Možete zamisliti kako mi je bilo i kakav je učinak to imalo na postupak stvaranja knjige. Kao da vodim ljubav na travnjaku prepunog Yankee stadiona.

Zapravo, pri takvom činu imao bih više privatnosti. Tijekom pisanja *Knjige 3*, svaki put kad bih prihvatio pero osjećao bih da me promatra pet milijuna ljudi i čeka, hvatajući me za svaku riječ.

Sve to ne govorim zbog toga da bih čestitao sebi na dovršetku ovoga djela, nego naprosto zato da bih objasnio zašto je trebalo

toliko dugo da bude napisana. Trenuci moje mentalne, duhovne i fizičke osame bili su tijekom tih posljednjih godina vrlo rijetki.

Počeo sam ovu knjigu u proljeće 1994., i sav prvi dio razgovora bio je napisan u tom razdoblju. Zatim knjiga miruje mnogo mjeseci, potom punu godinu dana, te naposljetku završava u zaključnim odlomcima napisanima u proljeće i ljeto 1998. godine.

Možete vjerovati sljedeće: ova knjiga nije nastala nasilno, ni u kom pogledu. Inspiracija je dolazila jasno ili sam naprosto odlagao pero i odbijao pisati – u jednom slučaju stanka je trajala više od 14 mjeseci. Bio sam odlučio da uopće ne napišem knjigu bude li u pitanju izbor između te knjige i toga da ja *moram* napisati knjigu jer sam *rekao* da ću je napisati. Dok je moj izdavač zbog toga bio ponešto nervozan, ja sam imao veliko povjerenje u ono što mi dolazi, ma kako dugo za to trebalo. Sada vam to predstavljam s povjerenjem. Ova knjiga sažima učenja iznesena u prva dva nastavka ove trilogije. Ona ih zatim vodi prema njihovu logičnom zaključku od kojega zastaje dah.

Ako ste pročitali predgovore u prva dva dijela trilogije, znate da sam u svakom slučaju bio pomalo zabrinut. Preplašen, zapravo, zbog toga kakva bi mogla biti reakcija na ovo pisanje. Sada više nisam preplašen. Uopće se ne bojim zbog *Knjige 3*. Znam da će ona mnoge koji je budu čitali dirnuti svojom pronicavošću i istinom, te svojom toplinom i ljubavlju.

Vjerujem da će ovo biti sveti i duhovni materijal. Sada vidim da je to istina za cijelu trilogiju i da će se ove knjige čitati i proučavati desetljećima, čak generacijama. Možda stoljećima. Jer, trilogija ukupno uzevši, pokriva začuđujući raspon tema, od toga kako izgraditi odnose do prirode krajnje realnosti i do kozmologije, a uključuje i opažanja o životu, smrti, ljubavi, braku, seksu, roditeljstvu, zdravlju, obrazovanju, gospodarstvu, politici, duhovnosti i religiji, tijeku života i pravom načinu života, fizici, vremenu, društvenim običajima, procesu stvaranja, našem odnosu s Bogom, ekologiji, zločinu i kazni, životu u visokorazvijenim društvima svemira, pravdi i krivdi, kulturnim mitovima i kulturnoj etici, duši, duhovnim partnerima, prirodi istinske ljubavi i načinima veličanstvenog izražavanja onoga dijela nas samih koji poznaje Božanstvo kao naše prirodno nasljeđe.

Molim se da primite dobročinstvo iz ovoga djela. Budite blagoslovljeni

Neale Donald Walsch
Ashland Oregon
Rujan 1998.

Uskršnja je nedjelja 1994. godine i ja sam ovdje s perom u ruci, kao što sam bio podučan. Pišem za Boga. Obećao je da će se javiti kao što se Ona i javila prošla dva Uskrsa, kako bi započeo još jedan, godinu dana dug razgovor. Treći i posljednji – za sada.

Taj proces – ta izvanredna komunikacija – započeo je 1992. godine. Bit će završen na Uskrs 1995. Tri godine, tri knjige. Prva se bavila uglavnom osobnim stvarima – romantičnim odnosima, pronalaženjem najboljeg posla, bavila se energijom novca, ljubavi, seksa i Boga; i time kako ih ugraditi u naš svakodnevni život. Druga je šire govorila o tim temama, iskoračivši i izvan njih u šire geopolitičko razmatranje – prirode vlasti, stvaranja svijeta bez rata, temelja za ujedinjeno, internacionalno društvo. Ovaj treći i završni dio trilogije usmjerit će se, rečeno mi je, na najšira pitanja s kojima se čovjek suočava. Na smisao drugih svjetova, drugih dimenzija, i kako se to cijelo zamršeno tkanje uklapa jedno u drugo.

Išlo se ovim redom

Individualne istine

Globalne istine

Univerzalne istine

Kao i prilikom pisanja prva dva rukopisa, nisam imao pojma kamo sve to vodi. Postupak je jednostavan. Stavim olovku na papir, postavim pitanje – i vidim koje mi misli padaju na pamet. Ako ničega nema, ako mi ne budu date nikakve riječi, odložim sve za sljedeći dan. Cijeli proces trajao je oko godinu dana za prvu knjigu, nešto više od godinu dana za drugu. (Ta knjiga je još bila u izradi kad sam ovu započeo pisati).

Očekujem da će ovo biti najvažnija knjiga.

Jer, prvi put otkad sam započeo taj proces, osjećam se vrlo samosvjesnim. Dva mjeseca su prošla otkad sam napisao onih prvih četiri ili pet odlomaka. Dva mjeseca od Uskrsa, a ništa nije došlo – ništa osim samosvijesti.

Proveo sam tjedne pregledavajući i ispravljajući pogreške u natipkanom rukopisu prve knjige ove trilogije – i upravo ovih dana

sam primio konačnu korigiranu verziju *Knjige 1*, koju sam ubrzo vratio na ponovno slaganje s obilježene 43 pogreške koje treba ispraviti. Druga knjiga, koja je u međuvremenu još bila u izvornom rukopisu, završena je tek prošloga tjedna – dva mjeseca kasnije od »roka«. (Trebala je biti završena do Uskrsa '94.) Ova knjiga, započeta na Uskršnju nedjelju unatoč tome što *Knjiga 2* još nije bila završena, bila je sve otad odložena u kutiju – a sada, kad je *Knjiga 2* završena – ponovo vapi za pažnjom.

Ipak, prvi put od 1992. godine, kad je sve ovo započelo, čini mi se da odolijevam tom procesu, gotovo da ga odbijam. Osjećam se uhvaćenim u zamku ovoga zadatka, a nikada nisam volio raditi ništa što sam morao raditi. Nadalje, nakon što sam nekolicini ljudi podijelio nekorrigirane primjerke prvoga rukopisa i čuo njihove reakcije na njega, sada sam uvjeren da će se sve tri knjige pažljivo čitati, temeljito ispitivati, analizirati zbog teološke važnosti, te da će se o njima strastveno raspravljati desecima godina.

Zbog toga je bilo jako teško stići do ove stranice; bilo mi je jako teško da olovku kojom zapisujem prihvatim kao svoga prijatelja – jer, premda znam da ovaj materijal treba proći do vas, znam i to da samoga sebe izlažem mogućim najžešćim napadima, ismijavanju, a možda i mržnji mnogih ljudi zbog toga što sam se usudio prosljeđiti dalje ove informacije – i zbog toga što sam se usudio najaviti da to meni dolazi izravno od Boga.

Mislim da je moj najveći strah taj da ću se dokazati kao neadekvatan, neodgovarajući »glasnogovornik« Boga, zbog prividno beskrajnog niza pogrešaka i loših postupaka koji su obilježili moj život i označavali moje ponašanje.

Oni koji me poznaju po mojoj prošlosti – uključujući i bivše žene i moju vlastitu djecu – imali bi svakako pravo istupiti i osuditi ovo pisanje, temeljem mojih mutnih postupaka i podbačaja u običnoj ulozi supruga i oca. Jadan sam bio i neuspješan u tome, kao i u drugim vidovima života koji imaju veze s prijateljstvom i integritetom, radom i odgovornošću.

Ukratko, ja sam potpuno svjestan toga da nisam vrijedan da predstavljam sebe kao čovjeka Božjeg ili glasnika istine. Ja bih trebao biti posljednja osoba koja bi preuzela takvu ulogu, ili uopće pomislila na to. Činim nepravdu istini umišljajući da je kazujem, dok je cijeli moj život svjedočenje o mojim slabostima.

Iz tih razloga, Bože, molim da me Ti oslobodiš dužnosti Tvoga pisara i da Ti nađeš nekoga koga njegov život čini vrijednim takve časti.

Ja bih želio da završimo ono što smo započeli – kroz tebe i bez obaveze da to učinimo. Ti nemaš obaveza prema meni ili prema bilo kome drugome, premda vidim da je pomisao da imaš, izazvala u tebi osjećaj velike krivnje.

Ja sam iznevjerio mnoge ljude, uključujući i svoju vlastitu djecu.

Sve što se desilo u tvom životu desilo se savršeno u redu što se tebe tiče – kao i za sve duše koje su s tobom u vezi – i zato da bi ti izrastao potpuno onako kako si trebao i želio izrasti.

To je savršeni »izlaz« koji u Novom Dobu gradi svatko onaj tko želi izbjeći odgovornost za svoje postupke i izbjeći bilo kakve neugodne posljedice.

Osjećam da sam bio sebičan – nevjerovatno sebičan – većinu svog života, radeći ono što se meni sviđa bez obzira na učinak koji to ima na druge.

Nema ničega lošega u tome da radiš ono što se tebi sviđa...

Ali, tako je mnogo ljudi povrijeđeno, iznevjereno –

Pitanje je samo što se tebi najviše sviđa. Čini se da želiš reći kako ti se sada najviše sviđaju oni postupci i ponašanja koja drugima nanose malo, ili nimalo, štete.

To je blago rečeno.

Namjerno. Moraš naučiti da budeš ljubazan sa samim sobom i prestani sebe procjenjivati i osuđivati.

To je teško – naročito kad su te drugi tako spremni osuditi. Osjećam da ću dovesti u nepriliku Tebe, istinu; ako budem ustrajao na tome da završim i objavim ovu trilogiju, bit ću tako jadan ambasador Tvojih poruka da ću im možda naštetiti.

Ti ne možeš naštetiti istini. Istina je istina i ona se ne može niti dokazivati niti osporavati. Ona naprosto jest.

Čudo ljepote Moje poruke ne može i neće biti pod utjecajem onoga što ljudi misle o tebi.

Zapravo, ti si jedan od najboljih ambasadora jer si svoj život živio na način koji ti zoveš »daleko od savršenoga«.

Ljudi mogu prema tebi uspostaviti odnos – čak i dok te osuđuju. A ako vide da si istinski iskren, mogu ti čak oprostiti tvoju »šarenu prošlost«.

A Ja ti kažem ovo: tako dugo dok još brineš o onome što drugi misle o tebi, ti drugi te posjeduju.

Tek onda kad ne tražiš odobravanje izvan sebe, možeš posjedovati samoga sebe.

Ja sam se više brinuo zbog poruke nego zbog sebe. Bojao sam se da će poruka biti okaljana, zatamnjena.

Ako si zabrinut zbog poruke onda iznesi poruku. Nemoj brinuti o tome da li je zatamnjuješ. Poruka će govoriti sama za sebe.

Imaj na umu što sam te Ja naučio. Nije ni približno toliko važno kako se dobro poruka prihvaća, nego kako ~~je~~ dobro odašilje.

Imaj na umu i ovo: Ti podučavaš ono što moraš naučiti.
Nije potrebno postići savršenstvo da bi se govorilo o savršenstvu.

Nije potrebno postići majstorstvo da bi se govorilo o majstorstvu.

Nije potrebno postići najvišu razinu evolucije da bi se govorilo o najvišem stupnju evolucije.

Teži samo tome da budeš iskren. Teži tome da budeš istinit. Ako želiš poništiti svu »štetu« za koju misliš da si je učinio, pokaži to svojim djelima. Učini ono što možeš učiniti i onda to pusti na miru.

To je lakše reći nego učiniti. Ponekad se osjećam tako punim krivnje.

Krivnja i strah su jedini neprijatelji čovjeka.

Krivnja je važna. Ona nam kaže kad smo učinili loše.

Ne postoji takvo nešto kao što je »krivo«. Postoji samo ono što vam ne služi; što ne govori istinu o tome Tko Ti Jesi ili Tko Izabireš Biti.

Krivnja je osjećaj koji te drži zarobljenim u onome tko ti nisi.

Ali krivnja je osjećaj koji nam u najmanju ruku omogućava da primijetimo da smo zastranili.

Svijest je to o čemu ti govoriš, a ne krivnja. Kažem ti sljedeće: Krivnja je snijet na zemlji – otrov koji ubija biljku.

Nećeš odrasti kroz krivnju nego ćeš samo nazadovati i umrijeti.

Svjesnost je to što tražiš. Ali svijest nije krivnja, a ljubav nije strah.

Strah i krivnja, ponovo kažem, tvoji su jedini neprijatelji, a ljubav i svjesnost su tvoji istinski prijatelji. Nemoj, međutim, pobrkati jedno s drugim, jer jedno te ubija, a drugo ti daje život.

Znači da se ne trebam osjećati »krivim« ni zbog čega?

Nikad, nikad. Kakvo je dobro u tome? To ti samo omogućava da ne voliš sebe – a to ubija svaku priliku da voliš nekoga drugoga.

I ne trebam se ničega bojati?

Strah i oprez su dvije različite stvari. Budi oprezan – budi svjestan, ali se ne boj. Jer, strah samo paralizira, dok svijest mobilizira.

Budi mobiliziran, a ne paraliziran.

Uvijek su me učili da se bojim Boga.

Znam. I bio si paraliziran u svojim odnosima sa Mnom sve od tada.

Tek onda kad si Me se prestao bojati, mogao si stvoriti neki smisljeni odnos sa Mnom.

Kad bih ti Ja mogao dati neki dar, neku posebnu milost koja bi ti dopustila da pronađeš Mene, bila bi to neustrašivost.

Neustrašivi su blagoslovljeni, jer će oni upoznati Boga.

To znači da moraš biti dovoljno neustrašiv da zanemariš ono što misliš da znaš o Bogu.

Moraš biti neustrašiv i zato da se možeš usuditi ući u svoje vlastito iskustvo Boga.

A zatim se ne smiješ osjećati krivim zbog toga. Kad tvoje vlastito iskustvo poništava ono što misliš da si znao i što ti je svatko drugi govorio o Bogu, ne smiješ se osjećati krivim.

Strah i krivnja su jedini neprijatelji čovjeka.

Ali ima onih koji kažu da je to što Ti sada savjetuješ trgovanje s vragom; da bi samo vrag mogao savjetovati takvo nešto.

Vrag ne postoji.

To je još nešto što bi rekao vrag.

Vrag bi rekao sve što kaže Bog, zar ne?

Ali prepedenije.

Vrag je bistriji od Boga?

Pa, recimo lukaviji.

I, tako se vrag »pretvara«, govoreći ono što bi rekao Bog?

Uz samo malo »iskrivljavanja« – taman toliko da nekoga skrene s puta; da taj zastrani.

Mislim da trebamo malo porazgovarati o »vragu«.

Pa, o tome smo mnogo razgovarali u *Knjizi 1*.

Ne dovoljno, očito. Osim toga, ima onih koji možda nisu pročitali *Knjigu 1* ili, *Knjigu 2*. Stoga mislim da je ovo dobro mjesto da počnemo zbrajati istinu koja se nalazi u tim knjigama. To će stvoriti preduvjet za šire univerzalne istine u ovoj Trećoj knjizi. A mi ćemo se vratiti na vraga, također u nastavku. Želim da znaš kako i zašto je »izmišljena« takva osoba.

U redu. Ti si pobijedio. Već sam ušao u razgovor, pa će se on očito nastaviti. Ali, postoji jedna stvar koju ljudi moraju znati dok ulazim u ovaj treći razgovor. Pola godine je prošlo otkako sam napisao prve riječi koje su ovdje predočene. Sada je 25. studenoga 1994. godine – dan nakon Dana zahvalnosti. Bilo je potrebno dvadeset i pet tjedana da dodem dovdje; 25 tjedana od tvojih zadnjih riječi navedenih gore, do mojih riječi u ovom odlomku. Mnogo toga se dogodilo u tih 25 tjedana. Ali nije se dogodila

jedna stvar, a ta je da se ova knjiga nije pomaknula ni milimetar naprijed. *Zašto je potrebno toliko mnogo vremena za to?*

Vidiš li kako možeš samog sebe blokirati? Vidiš li kako možeš samoga sebe sabotirati? Vidiš li kako samoga sebe možeš zaustaviti u tračnicama baš onda kad si usmjeren na nešto dobro? To činiš cijeloga svoga života.

Hej, čekaj malo! Nisam ja taj koji je odugovlačio s ovim projektom. Ja ne mogu ništa učiniti – ne mogu napisati ni jednu jedinu riječ – dok ne osjetim da sam na to potaknut, dok se ne osjetim... mrzim upotrebljavati tu riječ, ali mislim da moram... *inspiriranim* da dođem do ovog papira i nastavim. A inspiracija je *Tvoj* dio posla, ne moj!

Vidim. Ti, dakle, misliš da Ja odugovlačim, a ne ti.

Da. Tako nešto.

Moj divni prijatelju, to je tako tebi nalik – i drugim ljudima. Sjediš na rukama pola godine, ništa ne radiš za svoje najviše dobro, zapravo ga odguruješ od sebe, zatim krivnju prebacuješ na nekoga drugoga ili nekoga izvan sebe zato što *ti* ne pristizeš nikuda. Zar tu ne vidiš nikakav obrazac?

Pa...

Poslušaj ovo: Nikad ne postoji vrijeme u kojemu *Ja* nisam s tobom; nikad trenutak kad *ja* nisam »spreman«.

Zar ti to nisam rekao ranije?

Pa, da, ali...

Ja sam uvijek s tobom, sve do kraja vremena.

Ali Ja se neću tebi nametati – nikad.

Ja izabirem tvoje najviše dobro za tebe, ali iznad svega ja odabirem tvoju volju za tebe. A to je najsigurnija mjera ljubavi.

Kad Ja za tebe želim ono što ti želiš za sebe, tada Ja tebe istinski volim. Kad Ja za tebe želim ono što želim za tebe, tada Ja volim Sebe kroz tebe.

Tako, također, istom mjerom ti možeš odrediti da li te drugi vole, i da li ti istinski voliš druge. Jer, ljubav ne izabire za sebe, nego samo teži tome da omogući izbore voljenome biću.

Čini se da se to izravno suprotstavlja onome što si rekao u *Knjizi I* o tome da se u ljubavi ne radi o onome što drugi jest, što radi i što ima, nego samo o tome što *mi sami* jesmo, radimo i imamo.

To povlači drugo pitanje – što s roditeljem koji više na dijete: »Makni se s ulice! Ili, još bolje, riskira svoj vlastiti život da bi utrčao u prometnu gužvu i zgrabio dijete? Što s tim roditeljem? Zar on ne voli svoje dijete? A, on je nametnuo svoju volju.

Zapamti, dijete je bilo na cesti jer je ono željelo tamo biti.

Kako Ti objašnjavaš te suprotnosti?

Nema suprotnosti. Ipak, ti ne možeš vidjeti sklad. I ti nećeš razumjeti tu Božansku Doktrinu o ljubavi dok ne razumiješ da je Moj najveći izbor za Mene isti kao i tvoj najviši izbor za tebe. A to je zbog toga što smo ti i Ja jedno.

Vidiš, Božanska Doktrina je također Božanska Dihotomija, a to je zbog toga što je sam život dihotomija – jedno iskustvo unutar kojega dvije prividno kontradiktorne istine mogu postojati na istom prostoru u isto vrijeme.

U tom slučaju, prividno kontradiktorna istina je da smo ti i Ja odvojeni i da smo ti i Ja jedno. Ista prividna kontradikcija pojavljuje se u odnosu između tebe i svakoga drugoga.

Ostajem kod onoga što sam rekao u Knjizi 1: Najveća pogreška koju ljudi čine u odnosima s ljudima jest to što brinu o tome što drugi želi, što je, što radi ili što ima. Brini se samo o sebi, o svome Ja. Što ono jest, što čini, što ima? Što ono želi, što treba, što izabire? Koji je Njegov najviši izbor.

Ostajem pri drugoj izjavi koju sam rekao u toj knjizi: Najviši izbor za Sebe postaje najviši izbor za drugoga kad se shvati da ne postoji nitko drugi.

Pogreška, prema tome, nije u odabiru onoga što je najbolje za tebe, nego u neznanju što je najbolje. To izvire iz tvoga sadašnjeg saznanja o tome Tko Zapravo Jesi, a još manje znaš tko želiš biti.

Ne razumijem.

Pa, dopusti mi da ti to predočim ilustracijom. Ako težiš tome da pobijediš na Indianapolisu 500, onda bi vožnja brzinom od 150 milja na sat bila najbolja stvar koju trebaš i možeš učiniti da to ostvariš. Ako želiš sigurno stići u voćarnu, onda to nije to.

Želiš reći da sve ovisi o kontekstu.

Da. Cijeli život je takav. Što je »najbolje« ovisi o tome tko si i tko želiš biti. Ne možeš pametno izabrati što je za tebe najbolje, dok pametno ne odlučiš tko i što jesi.

Dakle, Ja, kao Bog, znam što želim biti. Ja stoga znam što je »najbolje« za Mene.

A što je to? Reci mi što je »najbolje« za Boga? To bi moralo biti zanimljivo...

Ono što je najbolje za Mene jest to da dadem tebi ono što ti odlučiš da je najbolje za tebe. Jer, ono što Ja pokušavam biti sam Ja – izražen. A to postajem kroz tebe.

Razumiješ li to?

Da, vjerovao ili ne, stvarno razumijem.